

Преюдициален въпрос

Допускат ли Протокол (№ 7) за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз, и по-конкретно член 14 от този протокол, принципът на прилагане само на една социалноосигурителна схема по отношение на работниците, били те наети или самостоятелно заети лица, активно заети или пенсионирани, и принципът на лоялно сътрудничество, закрепен в член 4, параграф 3 от Договора за Европейския съюз, държава членка да изисква от длъжностно лице — работещо в европейска институция и извършващо с нейно съгласие и допълнителна преподавателска дейност — да се осигурява по национална социалноосигурителна схема и да заплаща социалноосигурителни вноски, при положение че по силата на Правилника за длъжностните лица то вече е осигурено по общата социалноосигурителна схема на институциите на Европейския съюз?

Преюдициално запитване, отправено от Върховен административен съд (България) на 28 март 2023 година — Агенция по вписванията / OL

(Дело C-200/23, Агенция по вписванията)

(2023/C 223/20)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Върховен административен съд

Страни в главното производство

Жалбоподател в касационното производство: Агенция по вписванията

Ответник в касационното производство: OL

Преюдициални въпроси

1. Възможно ли е член 4, параграф 2 от Директива 2009/101/ЕО ⁽¹⁾ да се разглежда като създаващ задължение за държавата членка да допусне оповестяване на дружествен договор, подлежащ на вписване на основание чл. 119 от Търговския закон, в който освен имената на съдружниците, които задължително подлежат на обявяване на основание чл. 2, ал. 2 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, съдържа и други техни лични данни? При отговора на този въпрос е важно да се има предвид, че Агенцията по вписванията е публична институция, спрямо която, според константната практика на Съда, могат да бъдат противопоставени разпоредбите на директива с непосредствено действие (Решение от 7 септември 2006 г. по дело Vassallo, C-180/04, ECLI:EU:C:2006:518, Recueil, стр. I-7251, точка 26 и цитираната съдебна практика).
2. При положителен отговор на предходния въпрос възможно ли е да се приеме, че в ситуацията, породила спора в главното производство, обработването на личните данни, осъществявано от Агенцията по вписванията е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора по смисъла на член 6, т. 1, б. „д“ от Регламент (ЕС) 2016/679 ⁽²⁾?
3. При положителен отговор на предходните въпроси възможно ли е да се приеме за допустима национална правна уредба като тази в член 13, алинея 9 от Закон за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, която предвижда, че когато в заявлението или в приложените към него документи са посочени лични данни, които не се изискват по закон, се смята, че предоставилите ги лица са дали съгласието си за тяхното обработване от агенцията и за предоставянето на публичен достъп до тях, като внасяща яснота относно възможността за „доброволно оповестяване“ по смисъла на член 4, параграф 2 от Директива 2009/101/ЕО и на лични данни независимо от Съображения 32, 40, 42, 43 и 50 от Регламент (ЕС) 2016/679?

4. Допустимо ли е в изпълнение на задължението, предвидено в член 3, параграф 7 от Директива 2009/101/ЕО, държавите членки да предприемат необходимите мерки, за да избегнат всякакви различия между оповестеното в съответствие с параграф 5 и съдържанието на регистъра или на делото и за отчитане интересите на третите лица да се запознаят с основните актове на дружеството и други свързани с него данни, посочени в съображение 3 на същата директива, приемането на национално законодателство, което предвижда процесуален ред (образци на заявление, представяне на копия от документи със заличени лични данни), по който да бъде упражнено правото на физическото лице по член 17 от Регламент (ЕС) 2016/679 да иска от администратора изтриване на свързаните с него лични данни без ненужно забавяне, когато лични данни, чието заличаване се иска, са част от публично оповестени (обявени) документи, предоставени на администратора по сходен процесуален ред от друго лице, което с това действие е определило и целта на обработването, което е иницирирало?
5. В ситуацията, породила спора в главното производство Агенцията по вписванията само като администратор на лични данни ли действа или е и техен получател, когато целта на обработването им като част от представени за обявяване документи е определена от друг администратор?
6. Ръкописният подпис на физическо лице представлява ли информация, свързана с идентифицирано физическо лице, респективно включва ли се в понятието „лични данни“ по смисъла на член 4, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679?
7. Трябва ли понятието „нематериални вреди“ в член 82, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 да се тълкува в смисъл, че за да се приеме, че са налице нематериални вреди, е необходимо да има забележими неблагоприятни последици и обективно установимо засягане на лични интереси, или за тази цел е достатъчна само краткотрайна загуба на суверенното право на субекта на данни да се разпорежда с личните си данни поради публикуването на такива данни в Търговския регистър, без това да е довело до забележими или неблагоприятни последици за субекта на данните?
8. Становището рег. № 01-116(20)/1.2.2021 г. на националния надзорен орган Комисията за защита на личните данни, дадено на основание член 58, параграф 3, буква Б от Регламент (ЕС) 2016/679, според което Агенцията по вписванията не разполага с правна възможност или правомощия, служебно или по искане на субекта на данни, да ограничава обработването на вече оповестени данни, възможно ли е да се разглежда като доказателство по смисъла на член 82, параграф 3 от Регламент (ЕС) 2016/679 за това, че Агенцията по вписванията по никакъв начин не е отговорна за събитията, от които се твърди, че са настъпили вреди на физическото лице?

- (¹) Директива 2009/101/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за координиране на гаранциите, които държавите-членки изискват от дружествата по смисъла на член 48, втора алинея от Договора, за защита на интересите на членовете и на трети лица с цел тези гаранции да станат равностойни (ОВ L 258, 2009 г., стр. 11)
- (²) Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1)

Преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд (България) на 7 април 2023 година — „Топлофикация София“ ЕАД

(Дело C-222/23, Топлофикация София)

(2023/C 223/21)

Език на производството: български

Запитваща юрисдикция

Софийски районен съд

Страни в главното производство

Заявител в заповедното производство: „Топлофикация София“ ЕАД

Преюдициални въпроси

1. Следва ли чл. 62, пар. 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 (¹) г. [на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година] относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела във връзка с чл. 18, пар. 1 ДФЕС и чл. 21 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че не допуска понятието „местоживеење“ на физическо лице да се извежда от национална правна разпоредба, която предвижда, че регистрираният постоянен адрес на гражданите на държавата на сезирания съд е винаги в тази държава и не може да се прехвърли на друго място в Европейския съюз?